

57. Chữa chứng trẻ em sốt cao co giật

Tình huống ấy xảy ra vào lúc 14 giờ, một ngày cuối mùa hạ năm 2003. Khi tôi đang chuẩn bị đồ nghề, để bắt đầu làm việc buổi chiều, bỗng nhiên nghe tiếng chú Ch., em bác Đ. gọi tôi, nhờ tôi đến cấp cứu cho con chị Q.. Tôi xuống hết mấy bậc cầu thang, gặp ngay ông M. (một bệnh nhân) cũng vừa đi tới, ông chào tôi, nhưng tôi chỉ kịp gật đầu chào lại, và tôi cứ thế đi luôn. Ông M. thấy tôi rảo bước vội vàng, ông cũng hốt hoảng chạy theo.

Tới nhà cụ T. (ông nội chị Q.), tôi đã thấy tiếng ồn ào trên gác 2. Leo trên cầu thang, lên tới hè trước cửa nhà, nhìn vào trong, tôi thấy người ta đông đúc, lại có tiếng khóc của mẹ cháu bé. Bước vào nhà, tôi thấy cháu bé đang ở trong vòng tay ôm bế của bà Kh. (hàng xóm nhà chị Q.), mắt cháu bé đang trợn ngược lên, tròng mắt cứng đờ. Hai bàn tay cháu nắm chặt, người cháu uốn ngược lên. Hai chân cháu duỗi thẳng tới bàn chân và ngón chân. Tôi đến gần bên cháu bé, nghe rõ trong họng cháu có tiếng đờm rít khò khè theo từng nhịp thở. Thấy tôi bước vào, bà Kh. buông ngón tay cái đang bám vào huyết Nhân trung của cháu bé. Một bà ngồi cạnh bà Kh. kéo mẹ cháu bé lui ra, nhường chỗ để tôi vào chữa cho cháu. Vết tay bám huyết cho cháu bé hằn sâu vào da thịt, thành màu đỏ tím. Chắc là cháu đã được bám day khá lâu rồi.

Tôi đứng khom lưng trước mặt cháu, hai bàn tay đưa lên, tôi dùng hai ngón tay cái và hai ngón tay trỏ đã cong lại, kẹp lấy hai dải tai cháu bé, vừa day, vừa kéo xuống. Tôi day liên tục, từ từ, dùng sức mạnh vừa phải. Khoảng chừng 5 đến 7 phút sau, nghe tiếng đờm rít ở họng cháu đã giảm dần. Kế đó, cháu buông hai nắm tay ra, người cháu chùng xuống, hai chân cháu mềm trở lại. Mi mắt cháu chớp chớp, tròng mắt cháu đưa qua, đưa lại tìm mẹ. Cháu khóc to lên, gọi : “Mẹ ơi.” Mọi người ồ lên, “Cháu tỉnh rồi, cháu tỉnh rồi. May quá.” Tôi nhìn ra cửa sổ thấy ông M. đang tròn xoe mắt kính ngạc. Tôi chào cả nhà rồi ra về. Ông Minh cũng cùng đi về với tôi. Vừa đi, ông vừa nói : “Phúc đức cho mẹ con nhà nó, may mà có được ông thầy ở gần nhà.”

Thưa đồng nghiệp, Đông y học cho rằng : “Chứng sốt cao co giật” là do “Nhiệt cực sinh phong”, “Can phong nội động”. Phép chữa chứng trẻ em sốt cao co giật đơn giản này, tôi đã được nhà điều khắc Võ Văn Tấn truyền cho từ khi tôi làm giáo viên trong khoa Điều khắc trường Đại học Mỹ Thuật Hà Nội. Thời đó ông Tấn là trưởng khoa của tôi. Ông quê ở Miền Nam, tập kết ra Bắc năm 1954. Ông đã tốt nghiệp đại học ở trường này, lại được cử đi tu nghiệp cao học ở nước Bun- ga- ri về. Tuy xa quê hương đã lâu, nhưng ông vẫn còn nhớ những kinh nghiệm chữa bệnh dân gian ở quê hương miền Tây

Nam Bộ của mình. Khi ông truyền phép chữa chứng trẻ em sốt cao co giật cho tôi, ông đã dặn tôi rất kỹ : “Hãy nhìn vào mắt con trẻ mà điều khiển đôi tay. Mắt trẻ ngược lên, hai tay vừa vê, vừa kéo dải tai xuống. Mắt trẻ mở to mà con người chúc xuống, hai tay vừa vê, vừa kéo dải tai ngược lên. Mắt trẻ nhìn chéo về bên trái, hai tay vừa vê, vừa kéo dải tai phải về bên phải. Mắt trẻ nhìn chéo về bên phải, hai tay vừa vê, vừa kéo dải tai trái về bên trái. Phải vê hai dải tai của đứa trẻ liên tục, cho tới khi cháu bé tỉnh lại mới được dừng.”

Mỗi khi chữa khỏi một trường hợp bệnh này, tôi thường dặn kỹ người nhà bệnh nhi cách thao tác vê, kéo dải tai. Bởi vì, đứa trẻ đã có lần sốt cao co giật, sau này, nếu cháu đó bị sốt cao, bất kể vì nguyên nhân gì, đứa trẻ đó rất dễ bị phát cơn co giật trở lại. Cháu cần phải được chữa sớm để tránh những di chứng về sau.

Mong các đồng nghiệp, khi chữa cho bệnh nhi, cũng nên dặn lại người nhà cháu như tôi đã làm.